

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce J. N., zastoupeného Mgr. Ondřejem Mičaníkem, advokátem se sídlem Ostrava, U Skleníku 1905/7, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2021, č. j. 20 A 1/2021 - 36,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2021, č. j. 20 A 1/2021 - 36 **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 11. 11. 2020, č. j. MSK 120550/2020, **se ruší** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti částku 18 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ondřeje Mičaníka, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 8. 2020, č. j. SMO/421628/20/DSČ/Var byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 uvedeného zákona nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití tohoto vozidla, neboť jeho nezjištěný řidič dne 24. 9. 2019, v čase nejméně od 9:00 do 9:10 hod nerespektoval svislé dopravní značení „IP 12“ – „*Vyhrazené parkoviště*“ s dodatkovou tabulkou „E 13“ – „*STÁNÍ PRO DRŽITELE PARKOVACÍ KARTY R, A PO-PÁ 7-20 HOD. SO 8-15 HOD*“, doplněné dodatkovou tabulkou „E 8d“ – „*úsek platnosti – 11,2m*“, a s vozidlem stál v působnosti tohoto dopravního značení, aniž byl držitelem příslušné parkovací karty. Tím byly naplněny znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu v návaznosti na ustanovení § 8 a § 9 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení v paušální výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 11. 2020, č. j. MSK 120550/2020 zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 4. 5. 2021, č. j. 20 A 1/2021 - 36 jako nedůvodnou zamítl.

[2] V odůvodnění svého rozsudku krajský soud shledal nedůvodnou argumentaci žalobce, podle které obsah správního spisu neprokazuje, že k protiprávnímu jednání nezjištěného řidiče došlo v místě a době uváděnými ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Krajský soud nejprve podrobně zrekapituloval skutečnosti podávající se ze správního spisu. Upozornil, že žalobce v žalobě v zásadě jen opakuje argumenty uplatněné již ve správním řízení; s nimi se žalovaný řádně vypořádal, přičemž žalobce na tyto vyslovené závěry nereaguje. Dle názoru krajského soudu jsou listiny založené v dané věci ve správním spisu soudní praxí zpravidla považovány za postačující pro prokázání místa a času spáchání přestupku neoprávněného stání na vyhrazených místech. V dané věci jde především o 6 fotografií vozidla, pořízených městskou policií, z nichž je zřejmé, že vozidlo parkuje na místě uvedeném ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Místo a čas spáchání přestupku se dále podávají z oznámení přestupku, vyhotoveného městskou policií dne 17. 9. 2020. Věrohodnost zde uvedených údajů není dle názoru krajského soudu důvod zpochybňovat, a to i s ohledem na fakt, že žalobce nepředestřel vlastní verzi skutkového děje, která by vylučovala, že skutek byl spáchán tak, je uvedly správní orgány. V této souvislosti krajský soud uvedl, že neoprávněné stání vozidla na vyhrazeném místě překročilo 3 minuty (vozidlo zde stálo minimálně 10 minut); nebyl proto splněn liberační důvod uvedený v § 27 odst. 1 písm. o) větě za středníkem zákona o silničním provozu, podle které zákaz zastavení a stání na vyhrazeném místě neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. Nebylo proto již nutné prokazovat, zda řidič omezil či ohrozil řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno (případně ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích). Krajský soud upozornil, že přestupek zastavení a stání na vyhrazeném parkovišti patří mezi ohrožovací přestupky, u kterých není součástí skutkové podstaty následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž stačí i jen jejich pouhé ohrožení.

pokračování

[3] K druhé žalobní námitce, dle které nebylo prokázáno naplnění materiální stránky přestupku z důvodu absence ohrožení nebo omezení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, popřípadě řidičů vozidel, pro které je parkoviště vyhrazeno, krajský soud odkázal na již konstatované právní závěry, které tuto argumentaci vyvracejí. Dodal, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v běžně se vyskytujících případech, které nezavádají svými mimořádnými okolnostmi důvod věc posoudit jinak, je naplněním formální stránky přestupku naplněna také stránka materiální. V daném řízení žádné mimořádné okolnosti, které by snižovaly míru škodlivosti jednání řidiče, tvrzeny nebyly ani nevyšly najevo.

[4] Proti shora uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel se především neztotožňuje se závěry krajského soudu ohledně otázky naplnění materiální stránky přestupku, spočívajícího v porušení zákazu uvedeného v § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Má za to, že ve vztahu ke zjištění naplnění materiální stránky přestupku je nezbytné zkoumat nejen *mimořádné*, nýbrž *všechny* okolnosti posuzovaného jednání. Jednání, spočívající v zastavení a stání na vyhrazeném parkovišti, které nepřekračuje výrazně dobu 3 minut, dle jeho názoru nevykazuje zásadně vyšší *nebezpečnost nebo škodlivost*, než zastavení a stání podobu do 3 minut. Aby byla naplněna materiální stránka přestupku, musela by doba zastavení či stání výrazně překročit stanovenou dobu 3 minut, popřípadě by muselo dojít v době zastavení a stání k ohrožení či omezení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, respektive k omezení řidičů, pro které je parkoviště vyhrazeno. Krajský soud i správní orgány měly přihlédnout také k dalším okolnostem, například k aktuální obsazenosti parkoviště; bez zohlednění takových skutečností nelze činit závěry o nebezpečnosti jednání v intenzitě postačující k naplnění materiální stránky přestupku. Stěžovatel poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou správní orgány povinny při rozhodování o přestupku zkoumat, zda došlo k naplnění formálních i materiálních znaků projednávaného přestupku. Správní orgány nepostupovaly v souladu s § 3 a § 50 správního řádu, nezjistily-li skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v řízení nezohlednily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatele. Již v rámci správního řízení přitom stěžovatel naplnění materiální stránky přestupku zpochybňoval.

[6] Pokud jde o určení doby spáchání přestupku nezjištěným řidičem vozidla, stěžovatel namítá, že skutkové závěry správních orgánů (aprobované krajským soudem) jsou založeny toliko na časovém údaji uvedeném v oznámení o přestupku a na vyplněném tiskopisu upozornění pro nepřítomného řidiče. To je podle názoru stěžovatele nedostačující, a proto již v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně upozorňoval, že by měly být provedeny důkazy svědeckou výpovědí příslušných strážníků městské policie. Jestliže nebyla prokázána doba, po kterou příslušné vozidlo na parkovišti stálo, nebylo prokázáno naplnění jednoho z formálních znaků přestupku spáchaného neznámým řidičem, tedy že vozidlo na vyhrazeném parkovišti zastavilo a stálo po dobu delší 3 minut.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil toliko na návrh, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., podle kterého platí, že *jestliže kasační stížnost, ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*. Výkladem pojmu *“přesah vlastních zájmů stěžovatele”* se Nejvyšší správní soud zabýval již v usnesení ze dne 26. 4. 2006-39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. Zde konstatoval, že tímto přesahem může být (mimo jiné) i situace, kdy je rozhodnutí krajského soudu zatíženo zásadním pochybením, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele; typicky půjde o hrubé pochybení soudu při výkladu hmotného či procesního práva. Právě takové pochybení krajského soudu Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci našel; kasační stížnost je proto přijatelná.

[9] Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Pokud jde o námitku neprokázání existence materiálního znaku přestupku, považuje Nejvyšší správní soud nejprve za vhodné zdůraznit, že stěžovatel nebyl shledán odpovědným za porušení povinnosti řidiče vyplývající z ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 27 odst. 1 písm. o) tohoto zákona (spáchaného neznámým řidičem), nýbrž za porušení povinnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 ve spojení s § 125f silničního zákona v souvislosti se shora uvedeným přestupkem. Stěžovatel přitom nenamítá neprokázání materiálního znaku přestupku kladeného mu za vinu; jeho argumentace směřuje k jednání neznámého řidiče, vykazujícího znaky přestupku. Tato argumentace je plausibilní, neboť zákon o silničním provozu v § 125f odst. 2 písm. b) váže delikt ní odpovědnost provozovatele vozidla na podmínku, že *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona*. Je tedy zřejmé, že jednání neznámého řidiče musí naplňovat jak formální, tak i materiální znaky přestupku; v opačném případě hypotéza přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu naplněna není.

[12] Krajský soud tuto skutečnost správně reflektoval a zabýval se tím, zda stěžovatelem tvrzené důvody mohou zpochybnit existenci materiálního znaku přestupku spáchaného neznámým řidičem. Nejvyšší správní soud zcela akceptuje jeho názor, že správní orgány (z hlediska úvahy o naplnění materiálního znaku přestupku spáchaného neznámým řidičem) neměly důvod brát v úvahu (ne)existenci negativních následků jeho jednání (tedy zda došlo k ohrožení či omezení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, respektive na vyhrazeném parkovišti), neboť jeho skutková podstata nastoupení těchto následků nezahrnuje. Znakem skutkové podstaty přestupku, k němuž

pokračování

byla vázána odpovědnost stěžovatele za přestupek provozovatele vozidla [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 27 odst. 1 písm. o) tohoto zákona – neoprávněné zastavení a stání na vyhrazeném parkovišti, které přesáhne dobu 3 minut], není vyvolání negativního následku, ale pouze ohrožení právem chráněného zájmu na vyloučení poruch v silničním provozu.

[13] S argumentací stěžovatele se krajský soud uceleně vypořádal v odst. 13 a 14 napadeného rozsudku, kde přílehavě uvedl, že „[p]osuzovaný přestupek patří mezi [...] tzv. ohrožovací přestupky, u kterých není součástí skutkové podstaty následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů (zde s výjimkou zastavení či stání do 3 minut), nýbrž postačí pouhé ohrožení.“ Správně tedy identifikoval, že již samotné nastolení nežádoucí situace v silničním provozu postačuje k naplnění materiálního znaku přestupku spáchaného neznámým řidičem. Závěr, že skutková podstata přestupku je formulována tak, že až na výjimečné situace implikuje i naplnění jeho materiálního znaku, zcela odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (krajským soudem citované v odst. 14 odůvodnění rozsudku); současně lze aprobovat i navazující závěr, že v nyní projednávané věci takové výjimečné okolnosti shledány nebyly (a stěžovatel takové okolnosti ani netvrdil). Tato kasační námitka proto není důvodná.

[14] Ke druhé kasační námitce, podle které krajský soud nesprávně aproboval dostatečnost skutkových zjištění, z nichž správní orgány dovodily minimální dobu stání vozidla na vyhrazeném parkovišti (parkovacím stání), Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že i v tomto směru platí obdobně závěr vyslovený v odst. [9] výše. Jakkoli tedy stěžovatel není postihován za porušení povinností řidiče podle § 27 odst. 1 písm. o) silničním provozu, ale za to, že jako provozovatel vozidla řidiči toto jednání umožnil, nelze mu upřít právo zpochybnit skutková zjištění, na jejichž základě správní orgány naznaly, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona.

[15] V posuzované věci jsou zjištění správních orgánů, týkající se časového vymezení přestupkového jednání, postavena výlučně na oznámení o přestupku, vyhotoveném Městskou policií Ostrava dne 15. 10. 2019 a průpisu tiskopisu upozornění pro nepřítomného řidiče podezřelého ze spáchání přestupku ze dne 24. 9. 2019, vyplněného městskými strážníky. V souladu s ustanovením § 50 odst. 1 správního řádu obecně jistě nic nebrání tomu, aby tyto listiny byly použity jako podklad pro rozhodnutí ve věci, ať již jako *podklad od jiného orgánu veřejné moci* (oznámení), či jako *listinný důkaz* (průpis tiskopisu). Jejich relevance pro zjištění skutkového stavu věci musí být hodnocena v kontextu dalších podkladů (zejména důkazů, pokud jsou k dispozici) tak, aby byl v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za předpokladu, že nejsou skutečnosti podávající se z těchto podkladů rozporovány, nebrání nic tomu, aby z nich správní orgány vycházely a vyvodily z nich skutkové závěry.

[16] Postup správních orgánů, které při zjišťování doby stání vozidla na vyhrazeném parkovišti z těchto podkladů (a pouze z nich) vycházely, nicméně stěžovatel zpochybnil již v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně. Konkrétně namítal, že na základě použitých důkazů v podobě oznámení o přestupku, průpisu vyplněného tiskopisu

upozornění pro nepřítomného řidiče a fotodokumentace (fotografie nejsou opatřeny údajem o čase jejich pořízení) není možné spolehlivě činit závěry o časovém ohraničení děje, o němž neexistují důvodné pochybnosti. Tyto výhrady stěžovatele kasační soud sdílí. Pořízená fotodokumentace není pro potřeby časového ukotvení stání vozidla nikterak použitelná, neboť fotografie nejsou opatřeny „časovým razítkem“. Není přitom zřejmé, proč strážníci městské policie tuto zcela běžnou funkcionalitu digitálních fotoaparátů i mobilních telefonů nevyužili (byla-li by využita, bylo by touto cestou potenciálně možné získat další informace o době stání vozidla na vyhrazeném parkovišti). Z obsahu správního spisu rovněž neplyne, že by se správní orgány pokusily získat informace o době pořízení fotografií cestou vyžádání metadat těchto fotografií (ta zahrnují i údaje o čase jejich pořízení), jakkoli jim bylo známo, že fotografie byly strážníky odeslány na úložiště dat, spravované městskou policií. Skutkové závěry o době stání vozidla na vyhrazeném parkovišti tak byly skutečně vyvozovány výlučně z obsahu oznámení a průpisu tiskopisu, popsanych v přecházejícím odstavci.

[17] V takovém případě považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné, aby byly skutečnosti podávající se z výše zmiňovaných listin verifikovány provedením důkazu, který blíže vypovídá o prokazované skutečnosti a již ze své podstaty vykazuje vyšší tzv. „míru důkazu“, za účelem dosažení pomyslné hranice, kde neexistují důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních ve smyslu § 3 správního řádu. Takovým důkazem by mohla být v posuzované věci nepochybně svědecká výpověď strážníků městské policie, kteří stání vozidla na vyhrazeném parkovišti zdokumentovali a vyhotovili tiskopis upozornění pro nepřítomného řidiče. Provedení tohoto důkazu ostatně stěžovatel navrhoval již v řízení před správním orgánem prvního stupně.

[18] Vzhledem k tomu, že správní orgány shora uvedeným způsobem nepostupovaly, nemohly spolehlivě vyvrátit procesní obranu stěžovatele, která byla postavena na tvrzení o nedostatečném prokázání doby stání vozidla na vyhrazeném parkovišti. Zde je třeba znovu připomenout, že stěžovateli nebylo kladeno za vinu zastavení a stání na vyhrazeném parkovišti v rozporu s ustanovením § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, ale že jako provozovatel vozidla takové jednání umožnil. Jestliže tedy stěžovatel nebyl podezřelý ze spáchání dopravního přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nelze po něm spravedlivě požadovat, aby skutečnosti podávající se z výše uvedených listin (vztahující se právě k tomuto přestupku) kvalifikovaně vyvracel. Jinak řečeno, přijaly-li správní orgány tvrzení stěžovatele, že vozidlo na vyhrazeném parkovišti nezaparkoval a není mu známa identita osoby, která tak učinila (pročež s ním zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla), nebylo možné po něm požadovat, aby předešel jinou verzi skutkového děje a navrhoval důkazy tuto verzi potvrzující. Lze tedy uzavřít, že správní orgány pochybily, pokud přes námitky stěžovatele přijaly za rozhodné skutkové závěry týkající se časového rámce přestupku spáchaného neznámým řidičem, založené výlučně na výše uvedených listinách, a neprovedly důkaz svědeckou výpovědí strážníků, kteří spáchání tohoto přestupku odhalili a zdokumentovali. Pokud krajský soud tento nezákonný postup správních orgánů aproboval, nemůže ani jeho rozsudek z hlediska zákona obstát. Tato námitka stěžovatele je proto důvodná.

[19] Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 věta

pokračování

první před středníkem s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci má nezákonnost, pro niž je rozsudek krajského soudu rušen, původ již v rozhodnutí žalovaného; krajský soud by tedy, vázán závazným právním názorem kasačního soudu, nemohl postupovat jinak, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2020, č. j. MSK 120550/2020, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný dle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku.

[20] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. též rozhodnutí žalovaného správního orgánu, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem bylo zrušeno též rozhodnutí žalovaného, řízení před správními soudy je skončeno, přičemž z procesního hlediska byl jeho procesně úspěšným účastníkem stěžovatel. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů celého řízení.

[21] Náklady řízení jsou v dané věci představovány především stěžovatelem vynaloženými soudními poplatky ve výši 3000 Kč za řízení o žalobě a 5000 Kč za řízení o kasační stížnosti. V řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Mičáníkem, proto mu náleží také náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Pro určení výše odměny se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Za řízení o žalobě náleží zástupci stěžovatele odměna za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve výši 2 x 3 100 Kč a dále paušální náhrada jeho hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč za dva úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho zastoupení v řízení před krajským soudem činí 6 800 Kč. Za řízení o kasační stížnosti náleží zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] ve výši 3100 Kč a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady vynaložené stěžovatelem na jeho zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem tak činí 3 400 Kč. Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, tato skutečnost není Nejvyššímu správnímu soudu známá ani z jeho úřední činnosti; celková výše jeho odměny proto činí 10 200 Kč. Společně s náhradou zaplacených soudních poplatků tedy náhrada nákladů stěžovatele činí 18 200 Kč. K její úhradě stanovil Nejvyšší správní soud žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu